

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR: D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR: ION N. CESĂRESCU

A B O N A M E N T U L

Pe an, în România	30 lei
6 luni	16 "
3 luni	8 "
Străinătate: 40 lei pe an, 20 pe 6 luni	

A P A R E

De două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA & ADMINISTRAȚIA

BUCUREȘTI

5 — Calea Rahovei — 5

Lângă Palatul Justiției

S U M A R

Codul comercial comentat de M. A. Dumitrescu, vol. IV, Bibliografie de d-l I. Ionescu-Dolj;

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ:

Curtea de Casație secția II: G. C. Anastasiu cu Mălineasca; Curtea de apel București secția II: Creditul Urban București cu N. Petrescu, Dănciulescu și alții;

Trib. Ilfov secția III: Alexandrina Stănescu cu Al. Spireanu cu o Observație de d-l D. Alexandrescu;

Judecătoria Ocol. T.-Severin: Iorgu Jocea cu Epitropia Bis. Cerneju;

JURISPRUDENȚA STRAINA:

Rezumat de jurisprudență Belgiană, cu Note; Informații; Bibliografie;

BIBLIOGRAFIE

Codul comercial comentat

de

M. A. DIMITRESCU

Vol. VI (art. 695—727)

Anul trecut, anunțând aparițiunea primului volum, al d-lui M. A. Dumitrescu, asupra dreptului comercial, tot în coloanele acestei reviste⁽¹⁾, constatăm curentul favorabil ce există de cit-va timp în țara noastră, în favoarea acestei părți a științei dreptului—azi anunțând aparițiunea unui nou volum al aceluiași autor în continuarea operei sale, ne place a crede, că cu această nouă scriere, nu numai că orî-ce discuțiune a curentului ce constatăm, va porni de la o basă solidă, dar însăși știința dreptului comercial e în cîștig.

În prefață autorul nu explică că numai importanța problemelor juridice cuprinse în art. 695—727 C. c. l-au determinat a da precădere volumului VI, imediat după cel dintîiu; și în adevăr că în acest al doilea volum, care în ordinea materiei codicelui este al VI-a, e tratată cea mai spinoasă și delicată materie din dreptul comercial, care cuprinde a treia fază a vieții comerciale, desnodămîntul tragic al acestei vieți . . . . . moartea comercială sau falimentul⁽²⁾.

E spinoasă și delicată pentru un autor mate-

(1) Vezi «Curierul Judiciar», No. 47 din 20 Iunie 1904.

(2) Asupra etimologiei cuvîntului faliment, autorul ne învață că în Toscana, poporul spune în ironie că *failire*, vine de la *fur-lire* a face para'e! Se vede că și acolo ca și la noi, de multe ori fal.mentul servește ca paravan al unei industrii lucrative, *acea de a face bani*.

ria falimentului, fiind pe de o parte, o materie nu tocmai exploarată la noi, așa că din acest punct de vedere se aseamănă cu o mare liniștită dar ne umblată, pe cari riscî la fie cari moment să-ți vezi barca distrusă de stincile ascunse; iar pe de altă parte, din punct de vedere filosofic sau al justiției sociale, e poate materia pentru cari cuvintele lui Lollius către Gallion «*les lois humaines sont filles de la collère et de la peur*» au poate foarte multă explicare⁽³⁾.

Din citirea lucrării, ne-am convins că d-l Dumitrescu, e un bun cirmaciū al barcei sale și iese la liman fără pericole.

Urmînd aceeași metodă că în volumul prim, și începe studiul său sub art. 695 C. com., printr'o ochire istorică asupra instituirei falimentului în principalele State ale Europei ca și asupra originii instituțiunei, apoi revenind la țara noastră, îi arată și aci existența încă de sub codicele Caragea și Calimak sub numele de *mofuzlăcuri*; enumără modificările intervenite asupra legii falimentelor după 1887, data introducerii actualului codice precum și necesitățile ce au condiționat aceste modificări⁽⁴⁾. *C'est au jurisconsulte qu'il convient, d'éclairer les lois pas l'histoire, et l'histoire par les lois*, e sfatul lui Montesquieu.

Dă dezvoltarea necesară și discută diversele cestiuni pe cari practica și doctrina le-a ridicat sub fie-care articol, făcînd o parte largă criticei jurisprudenței și însoțind chiar de numeroase trimiteri la autori și jurisprudență streină și română.

(3) *Sur la pierre blanche*, par Anatole France, pag. 90.(4) Între aceste modificări nu vîd citată o modificare, foarte fericită după noi, cari se făcuse prin legea d-lui Dissescu din 1900 și anume e vorba de aliniatul ce se adăogase la art. 831 și prin care pedeapsa ca bancrutari frauduloși pe acei faliti ne-concordatari, cari ar fi fost dovediți că continuă comerțul prin persoane interpușe (art. 812 C. c.), cu ceea ce, de sigur sustrăsese din primul faliment. Această inovațiune, a fost însă redusă prin legea d-lui Stoicescu din 1902, adăogîndui-se însă în schimb un aliniat la art. 724, prin care se declară nule toate înstreînările, cu orî-ce titlu de orî-ce fel de bunuri ale falitului, făcute în interval de 6 luni înainte de epoca încetării plăților, către soț sau soție, către rudele sale în linie directă și colaterală sau aliați pînă la al 4° grad.

Asupra împrejurării că autorul face în acest volum și trimiteri, ne măgulim cu ideea că și noi am contribuit a-l determina s'o facă, căci am fost cel d'întăiu care am semnalat anul trecut această lipsă a valoroasei sale lucrări și autorul a găsit justă observația noastră, observațiune aprobată și de d. D. Alexandresco, ne obositul scriitor și jurisconsult, care mai bine ca orî cine, deprins cu mînuirea problemelor de drept și dă seamă de avantajul trimiterilor (4).

«*En droit—zice marele Dupin—un principe se démontre ou par sa liaison avec les lois naturelles, ou par l'allegation d'une loi positive, ou par l'opinion de jurisconsultes recommandables*».

Cum volumul are 600 pagini și conține comentariul numai a 32 articole, nu putem să facem o expunere critică a diverselor cestiuni, ne mărginim numai a enunța o mică parte din cestiunile de principiu ce găsim, între cari acea de a ști dacă falimentul trebuie întins și la civili (pag. 24); ce însemnează «*încetarea de plăți*» cu care ocazie autorul expune diferitele sisteme și simptomele cari înconjoară încetarea plăților; dacă după legea română se poate obține declararea în stare de faliment a unui comerciant care face încă onoare semnăturii sale, dar care usează de resurse ruinatoare și frauduloase; dacă *teoria echivalențelor* trebuie admisă; dacă trib. civile pot pe cale de excepțiune să constate încetarea plăților (5), etc.

Principiul independenței instanței comerciale de cea penală, consacrat de art. 714, e cu multă competență tratat și tot aci autorul discută frumoasa și interesanta cestiune de a se ști dacă poate fi bancrută fără faliment și de cari noi ne am ocupat altă dată în coloanele acestei reviste.

În a doua jumătate a operei sale autorul se ocupă de efectele sentinței declarative de faliment, atît relative la averea falitului cît și persoana lui.

Între numeroasele cestiuni interesante, găsim acea dacă creditorii pot purta acțiuni individuale după pronunțarea sentinței de declarare și dacă pot interveni în procesele unde figurează deja sindicul? etc. etc.

În fine sub art. 724, 725 și 726, găsim discutate toate cestiunile relative la valoarea juridică a actelor făcute de falit, în timpul celor patru

perioade desemnate de lege, precum și acțiunea pauliană.

Sunt de sigur în lucrarea d-lui Dimitrescu și propozițiunii sașu susținerii, cari pot fi combătute și criticate (6), dar aceasta fără a micșora valoarea lucrării, din contră dovedește multa personalitate întrebuintată de autor și că nu este o compilațiune de cestiuni comune, ci o lucrare de multă valoare, în cari s'a depus multă muncă și încă din cele uriașe.

De aceea găsesc că aparițiunea unei ast-fel de lucrări, în această epocă când dreptul comercial în țara noastră, e pe cale de formațiune, pe cale de a prinde rădăcini profunde în pămîntul românesc și a îmbrăca o haină națională, are de sigur multă importanță, căci în modul clar cum e scrisă, nu puțin va contribui a călăuzi spiritele pe calea sănătoasă a binelui economic, ca ceea-ce vom forma să fie produsul fericit al amestecului dintre us și rațiune.

Iată în rezumat ce gîndesc despre noua lucrare a d-lui M. A. Dimitrescu a căruî fericire i-o invidiez, căci nu poate fi fericire mai mare și mulțumire sufletească mai intensă pentru un scriitor, de cît aceea cînd vede că fructul muncii și cu-

(6) Pentru a nu vorbi de cît de o singură cestiune — e vorba de *dreptul de intervențiune al creditorilor*, în procesele în cari figurează deja sindicul.

Autorul se ocupă de această cestiune la pag. 328, No. 521 și următorii. El bine, singur autorul recunoaște la pag. 328, că cestiunea e excesiv de delicată și că actualmente jurisprudența Curței de casație franceză ca și jurisprudența italiană, sunt în sensul că creditorii nu pot interveni de cît în aceleași cazuri cînd pot porni și acțiuni individuale (No. 523). Tot autorul mai spune că sunt jurisprudențe, și în special, Curțile de apel din Franța, cari recunosc creditorilor dreptul de a interveni conf. regulilor Procedurii civile, cînd tribunalele vor aprecia că această intervenție e legitimă.

Dacă cestiunea stă așa, mă întreb de ce autorul, cu două foi mai în urmă (pag. 332) critică așa de aspru o sentință a trib. Ilfov, sec. comercială?! Fiind-că tribunalul și-a permis să aibă altă părere de cît a autorului?! dar tribunalul cu părerea sa se găsește în compania Curței de casație franceză, jurisprudenței italiene și o parte din doctrină?! Cred că toate părerile trebuie respectate, căci după cum a zis nemuritorul Bismark:

«*Să ne învățăm a respecta și statornicia în convîngerii a adversarilor*».

Nu măi pare de loc a fi certată nici cu logica, nici cu legea hotărîrea tribunalului Ilfov, sec. comercială.

Apoi mă întreb, care poate fi fundamentul juridic al părerii că creditorii pot interveni orî cînd? A recunoaște acest drept creditorilor nu ar fi oare a permite în mod indirect ceea-ce legea a prohibit direct? Adică *amestecul creditorilor*, căci în definitiv aceasta e ceea-ce legea a voit, în interesul unității de acțiune.

Care va fi situațiunea tribunalului cînd un creditor intervenient ar pune concluziunii diferite de ale sindicului?! etc. etc.

Toate aceste nu ne împiedică să recunoaștem că cestiunea e foarte delicată și să respectăm și oea-laltă părere,

(4) Vezi «*Curierul Judiciar*», No. 62 din 26 Septembrie 1904.

(5) Codul egiptean rezolvă această cestiune în mod formal prin art. 223. «*Cu ocaziunea unei contestațiuni particulare, tribunalele civile și în cas de prevențiune, tribunalele de represiune pot tot-d'auna, în curs de informațiune să declare falimental și să fixeze ziua încetării plăților chiar în lipsa unei sentințe a tribunalului de comerț, care să se fi pronunțat în această privișă*» (M. A. Dimitrescu, *Drept comercial*, pag. 186).

getărei de ani întregi, a luat forma mult aşteptată.... a văzut lumina în volum elegant şi încă apreciat.

.... *Il n'y a qu'un bonheur :*

le devoir ;

Il n'a a qu'une consolation :

le travail ;

Il n'y a qu'une jouissance :

le beau (*).

J. Jonescu-Dolj

Procuror Trib. Ilfov

JURISPRUDENŢĂ ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAŢIE ŞI JUSTIŢIE, Secţia II

Audienţa de la 17 Decembrie 1904

Preşedenţia D-lui N. MANDREA, Preşedinte

G. C. Anastasiu cu Mălineasca

Casaţie.—Apel făcut la tribunal, de către partea civilă, în contra unei cărţi de judecată penală. — Hotărâre prin care tribunalul decide să intre şi în cercetarea acţiunii publice. — Recurs.—Dacă această hotărâre se poate ataca cu recurs înainte sau numai o dată cu hotărârea dată asupra fondului.

Hotărârea dată de un tribunal asupra cestiunii dacă, în urma apelului părţii civile contra unei cărţi de judecată penală, poate sau nu să intre în cercetarea acţiunii publice, nu poate fi adusă înaintea Curţii de casaţie de cit o dată cu recursul asupra judecării în fond a tribunalului.

Decisiunea 1522/904.—Respins ca inadmisibil recursul făcut de G. C. Anastasiu contra încheerii Tribunalului Vaslui cu No. 5900/904, dată în proces cu Mălineasca.

Curtea,

Ascultînd citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier Ath. C. Kivu ;

Pe d-l avocat Al. Xenopol în dezvoltarea incidentului de neadmisibilitatea recursului ;

Pe d-l avocat B. Missir în combateri ;

Pe d-l procuror St. Stătescu în concludiuni ;

Deliberînd,

Asupra incidentului de neadmisibilitatea recursului :

Avînd în vedere sentinţa supusă recursului prin care Tribunalul declară că este în drept să intre şi în cercetarea acţiunii publice, deschisă în contra recurentului iar nu numai în cercetarea acţiunii civile ;

Considerînd că decisiunea acestei Curţi care, în urma casării sentinţei Tribunalului Iaşi, trimete afacerea să se judece din nou de Tribunalul Vaslui, este atributivă de jurisdicţie iar nu de competenţă. şi prin urmare, dacă Tribunalul de Vaslui prin încheierea supusă recursului, declară că va intra şi în cercetarea acţiunii publice, prin aceasta nu se poate zice că acea sentinţă este pronunţată asupra unei chestiuni de competenţă, pentru ca această înaltă Curte să fie chemată a se pronunţa în urma recursului făcut ;

Că judecata Tribunalului Vaslui asupra cestiunii dacă

poate sau nu să intre în cercetarea acţiunii publice, nu poate fi adusă înaintea Curţii de casaţie de cit o dată cu recursul asupra judecării în fond a Tribunalului, şi dacă recurentul va avea interes să facă un motiv de casare în contra judecării din sentinţa ce este acum supusă recursului ;

Că de aceia recursul ce s'a declarat acum, nefiind asupra unei cestiuni de competenţă, este neadmisibil.

Pentru aceste motive, Curtea, de acord cu concludiunile d-lui procuror, declară neadmisibil recursul, etc.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREŞTI, Secţia II

Audienţa de la 15 Ianuarie 1905

Preşedenţia D-lui T. T. DJUVARA, Consilier

Societatea Creditului Urban Bucureşti cu Nae Petrescu, Dănciulescu şi alţii

Decisia civilă No. 22

Urmărire imobiliară. — Urmărire făcută de Creditul funciar după legea sa. — Imobil deţinut, în parte sau în total, de un terţiu deţinător, nu de datornic. — Dacă somaţiunile trebuiesc adresate şi acestui deţinător. — (Art. 496 Proc. civilă ; art. 61, 41 şi 90 din legea Creditului Funciar).

În materie de urmărire silită imobiliară, atunci când imobilul urmărit se găseşte deţinut, în tot sau în parte, de o altă persoană de cât datornicul, şi dacă urmărirea se face de către Creditul Funciar dupe legea sa proprie, dispoziţiunile art. 496, alineatul 1, din noul Cod de procedură, dupe care comandamentul trebuie făcut şi deţinătorului, nu numai debitorului, nu se aplică, ast-fel că somaţiunile prevăzute de art. 61 din legea Creditului Funciar, şi cari înlocuesc comandamentul din urmărirea făcute după dreptul comun, nu trebuiesc făcute de cât debitorului nu şi terţiului deţinător, total sau parţial, al imobilului ipotecat, atât timp cât nu s'a adus la cunoştinţa Creditului Funciar faptul că imobilul ipotecat a trecut, prin or-ice fel de înstrăinare, în tot sau în parte, în mâna unui terţiu.

S'a ascultat : din partea apelantei Societatea Creditului Funciar Urban Bucureşti, d-l avocat N. Alexandrescu, iar din partea intimajilor Nae Petrescu, Dănciulescu şi cei-1'alţi, d-nii avocaţi S. Predescu şi Guşurescu.

Curtea,

Asupra apelului făcut de Societatea Creditului funciar urban din Bucureşti, cu petiţia înregistrată la No. 12640/904, în contra jurnalului Trib. Ilfov, secţia de Notariat No. 10476 din 2 Noembrie 1904, prin care se admite incidentul ridicat de D-na Ioana St. Dănciulescu în ziua fixată pentru vânzarea imobilului din str. Isvor No. 108, anulându-se somaţiunile vânzării menţionatului imobil ;

Ascultînd pe părţi în debateri, văzînd lucrările din dosarul urmăririi precum şi concludiunile scrise ataşate la dosarul cauzei ;

Avînd în vedere că Societatea creditului funciar urban din Bucureşti, creditoarea ipotecară a D-nei Tinca Ruse, cu suma de 17000 lei, asupra imobilului din Bucureşti, strada Isvor No. 106 şi 108, îndeplinind formalităţile cerute de art. 61 şi urm. din legea creditului,

(*) *Les pensées d'une Reine.*

scoate în vânzare sus arătatul imobil, compus din două corpuri de clădiri;

Că Tribunalul fixând ziua vânzării pentru 2 Noembrie 1904 a comunicat cite un așipt, alți numitei debitoare cit și D-nei Ioana St. Dănciulescu deținătoarea unuia din aceste două corpuri de clădire, de oare ce cu ocaziunea formării listei de sarcini s'a văzut că debitoria a transmis corpul de clădire No. 108 ficei sale Ioana cu actul dotal autentificat și transcris la No. 3107/99, cu ocaziunea trecerii numitei copile în căsătorie cu Ștefan Dănciulescu;

Că în ziua fixată pentru vânzare, soții Dănciulescu ridică incidentul de anularea urmăririi, pe motiv că nu li s'a făcut și lor ca detotori ai imobilului somațiunile cerute de art. 61 din legea creditului, invocând dispozițiunile art. 496 din Proc. civilă;

Având în vedere că Trib. prin încheierea apelată, constatând că există un act dotal transcris prin care soții Dănciulescu dețin o parte din imobilul hipotecat scos în vânzare, și că Societatea creditului nu le-a făcut și lor somațiunile cerute de art. 61 din legea creditului, a admis incidentul și a anulat somațiunile vânzării imobilului în chestiune;

Considerând că chestiunea dedusă în judecata Curții, este cea de a se ști și hotărî dacă dispozițiunile art. 496 al I din Proc. civilă se aplică în urmăririle făcute în virtutea unei legi speciale, cum în specie aceia a Creditului funciar urban, atunci când imobilul urmărit se găsește deținut în tot sau în parte de o altă persoană de cit datornicul, și prin consecință, dacă somațiunile prevăzute de art. 61 din legea creditului trebuiesc făcute nu numai datornicului ci și deținătorului;

Considerând că prin redacțiunea dată art. 496 al I din Proc. civilă cu ocaziunea modificării vechiului Cod de procedură civilă, legiuitorul schimbând vechiul sistem după care comandamentul precedea urmărirea, a prevăzut că urmărirea unui imobil să înceapă printr'un comandament; și pentru a îndepărta îndoiala ce exista, sub imperiul vechiului Cod de procedură, asupra chestiunii dacă comandamentul trebuie făcut și dobânditorului în cas de înstreinare, a introdus în text și cuvintele «și deținătorului de va fi», așa că, în cea ce privește urmărirea imobilelor hipotecate făcută după dreptul comun, comandamentul trebuie făcut atît debitorului cit și deținătorului imobilului de va fi;

Considerând că sus menționata modificare a art. 496 al I nu a atins în nimic legile speciale, cum cea de urmărire a statului, a creditelor funciare etc., legi care, dintr'un punct de vedere superior de utilitate, prevăd formalități mai puține și termene mai scurte de cit sunt prevăzute în dreptul comun. Că modificările dreptului comun nu pot viza legile speciale, atari legi nu se pot modifica de cit tot printr'o lege specială așa cum s'a și făcut prin legea de la 1903, în ceea ce privește creditul funciar rural, și prin legea specială promulgată în ziua de 16 Mai 1900, trecută sub art. 496 din Pr. civilă, formînd astăzi al. II al acestui text de lege;

Considerând că dispozițiunile articolul 470 din Pr. civilă prin care se declară desființate toate legile, decretule și regulamentele contrarii legii de Procedură în ființă, nu se referă de cit la vechiul Cod de procedură și la diferite legi ce privea cea Procedură iar nici de cum la legile speciale cum ar fi în cazul de față cea a Creditului funciar urban;

Considerând că în legea specială a creditului nu se prevede facerea vre-unui comandament, că comandamentul este înlocuit cu o somațiune de plată și alte două somațiuni de vânzare, făcute debitorului la anume intervale prevăzute de art. 61 din legea creditului;

Considerând că aceste somațiuni nu se pot asemăna unui comandament, întru cit comandamentul este un act judecătoresc trebuind să satisfacă cerințele articolului 497 din procedura civilă, adică să coprindă titlul

executoriū și să fie semnat de un agent judecătoresc, neputîndu-se face de cit în virtutea unui titlu executoriū, constituind primul act de executare, și ca atare, intrerupînd prescripțiunea conform art 1865 alin 2 Cod civil; pe cit timp somațiunile cerute de art. 61 din legea creditului sunt acte extra judiciare făcute de credit în scop de a pune pe debitor în întîrziere, și prin repetarea lor la termen anume defipt, să constituie pentru Credit titlu executor, pe temeiul căruia să poată cere Tribunalului punerea în vânzare a imobilului ipotecat, ele fiind făcute cu mult mai n'ainte de a se face cerere la Tribunal de scoaterea imobilului în vânzare, nu pot fi privite ca acte de urmărire și nici nu produc efectul de a intrerupe prescripția;

Considerînd că aceste somațiuni, după dispozițiunile art. 61 din legea creditului, urmează a se face numai debitorului, de oare ce raporturile dintre credit și proprietarii imobilelor hipotecate sunt circumscrise în persoana debitorilor;

Considerând că din întreaga economie a legii creditului reese în mod invederat că Societatea nu recunoaște ca debitor al său de cât pe acela care a constituit hipoteca, iar când acest debitor ar transmite altuia imobilul hipotecat, noul aqisitor dacă nu voește a achita întreaga datorie și voeste a continua plata împrumutului în rate substituindu-se vechiului proprietar, în acest cas creditul acceptă pe noul aqisitor ca debitor al său, trece în registre transmiterea imobilului și opează o novațiune de debitor;

Considerând că în scopul acesta există dispozițiunile art. 41 din legea creditului și art 90 din statute, după care debitorii Creditului este dator să încunoștiințe Societatea în termen maximum de o lună ori ce înstrăinare ar aduce imobilului hipotecat în tot sau în parte, iar în cas contrariū Societatea e îndrituită a cere de la el achitarea imediată a capitalului împrumutat;

Considerând că dispozițiunile art. 41 din legea creditului și art. 90 din statutele Societății constituiesc o derogare expresă de la dreptul comun în favoarea societății, prin urmare, formalitatea îndeplinirii somațiunilor cerute de art 61 din legea creditului trebuie să se facă numai față cu debitorul său cunoscut, atît timp cât nu i s'a adus la cunoștință înstrăinările făcute; împrejurarea că actul de transmitere de proprietate s'a transcris la tribunal nu poate desființa dispozițiunile art. 41 din legea Creditului oposabile atît debitorului principal cât și celor ce s'au substituit lui, atunci mai cu seamă când un aqisitor a avut cunoștință de existența ipoteci creditului, cum e în specie, de oare ce atît din conținutul actului dotal cât și din mențiunea făcută de tribunal în jurnalul de transcriere se trecea ca sarcină hipoteca creditului în virtutea căreia se face urmărirea de astăzi;

Pentru aceste motive, Curtea, admite apelul, etc.

(ss) T. T. Djuvara, Em Anastasiu, Gr. Ștefănescu, Oscar N. Nicolescu, G. N. Tătăranu.

Grefier (s) C. Bilciurescu

TRIBUNALUL JUDEȚULUI ILFOV, Secția III

Audiența de la 20 Noembrie 1904

Președenția D-lui Gh. V. BIZDUGAN, Președinte

Alexandrina Stănescu cu Al. Andru Spireanu

Sentința civilă No. 963

Căsătorie.—Dotă.—Divorț.—Restituirea dotei mobiliare.—Dobânzi.—De când trebuia acordate dobânzi.—(Art. 1278 Cod civil).

Dotă.—O parte din dota mobilă cheltuită de soție în timpul căsătoriei.—Dacă soțul poate fi răspunzător când se constată că justiția a acordat soției cea sumă de bani.

Dotă.— Imobil dotal.— Inbunătățiri aduse de soț i-mobilului dotal.— Creșterea valorii acestui imobil prin acele îmbunătățiri — Dreptul soțului de a reclama să i se restituie plus-valuta căpătată de imobilul dotal.

1) In cas de divorț soțul este dator să restituie dota imobiliară, cu dobânzile legale de la data desfacerei căsătoriei.

2) De și în principiu este adevărat că soțul, fiind administratorul și gardianul averii dotale, nu se poate desesiza de această avere în timpul căsătoriei în favoarea soției ca și în folosul unei persoane străine, și că ori ce restituire de dotă, anterioară evenimentului care dă loc la această obligațiune, nu liberează pe soț, totuși, când o parte din dota mobilă a fost cheltuită de soție în timpul căsătoriei, nu se poate obliga soțul la restituirea acestei sume cheltuite când se constată că justiția iar nu dânsul, a eliberat soției menționata sumă, și prin urmare nu i se mai poate imputa soțului răspunderea unei averi ce nu a fost la dispoziția și în administrația sa.

3) Soțul are dreptul a fi despăgubit pentru îmbunătățirile aduse fondului dotal, căci în această calitate dânsul este nu numai un usufructuar dar și un administrator al averii dotale și deci în rolul său de a face toate lucrările și îmbunătățirile menite a spori valoarea fondului dotal.

Pretențiunile sale însă nu pot fi decât pentru plus-valuta adusă imobilului dotal, căci nu e vorba de cheltuieli de întreținere pe cari era în drept a le face ca mandatar al soției sale și pentru cari ar fi autorizat a cere despăgubiri integrale, ci de construcțiuni ce au putut fi făcute numai ca girant de afaceri și pentru cari nu poate reclama de cât o sumă egală cu aceea a creșterii valorii fondului dotal.

Tribunalul,

Având în vedere acțiunea intentată de Alexandrina Stănescu, cu petițiunile din 15 Septembrie 1899 și 17 Noembrie 1900, acțiune prin care, ast-fel cum reclamanta a redus-o în instanță cere, obligarea pârâtului Alexandru Spireanu fostul său soț ca să i restituie dota constituită la căsătoria lor și anume: 1) 3155 lei reprezentând valoarea trusoului, bijuteriilor și banii în numerar dați la căsătorie; 2) 2200 lei valoarea unui imobil constituit dotă și vândut în timpul căsătoriei; 3) dobânzile la aceste sume de la 23 August 1899 data desfacerei căsătoriei și 4) să i delase în stăpânire imobilul dotal, situat în București, strada Pitagora No. 11;

Având în vedere și cererea reconvențională introdusă de Alexandru Spireanu cu petițiunea din 7 Septembrie 1900 prin care cere: 1) să fie obligată reclamanta Alexandrina Stănescu ca să i plătească suma de 19025 lei 41 bani, reprezentând valoarea construcțiilor făcute pe imobilul dotal a cărui restituire se cere, d'împreună cu dobânzile la această sumă de la data introducerii cererii reconvenționale și să i se recunoască dreptul de retențiune asupra imobilului dotal până la achitarea valorii construcțiilor; 2) să se oblige reclamanta ca să i plătească lui Spireanu suma de 20000 lei, valoarea obiectelor ce dânsa ar fi luat de la el cu ocazia părăsirii domiciliului conjugal;

In ceea ce privește acțiunea principală :

Având în vedere că din actul dotal autentificat de tribunalul Ilfov, secția de notariat la No. 26114 din 20 Decembrie 1875, se constată că reclamanta la căsătoria sa cu pârâtul a avut constituită zestre următoarele: trusou, bijuterii și arămuri în valoare de 2058 lei, numerar suma de 1100 lei, un loc viran No. 97 strada Basarab și un loc cu case situat în strada Pitagora No. 11;

Având în vedere că în ce privește suma de 2058 lei, reprezentând valoarea trusoului, bijuteriilor și arămurilor, pârâtul a susținut că toate lucrurile aduse ca

dotă mobilă de reclamantă au fost luate de ea cu ocaziunea părăsirii domiciliului conjugal;

Având în vedere că pentru a se stabili acest punct, tribunalul prin jurnalul din 30 Noembrie 1900 a admis ambelor părți, proba cu martori;

Având în vedere că din depunerile martorilor Maria Milea și Nae Ștefănescu se stabilește că reclamanta cu ocazia părăsirii domiciliului conjugal a luat cu ea un pat, așternutul său și două cufere cu lingerie, dar toate aceste lucruri în urma reclamației soțului au fost redate de poliție în domiciliul acestuia, ceea ce se confirmă și prin declarația lui Spireanu, că și-a primit lucrurile, scrise pe o adresă a comisariatului secția 21 din 27 Mai 1897; că așa fiind urmează ca pârâtul să restituie reclamantei valoarea dotei mobiliare, ast-fel cum s'a cerut, adică suma de 3155 lei împreună cu dobânda legală la această sumă, cu începere de la 23 August 1899, data desfacerei căsătoriei conform art. 1278 C. civ.;

Că tot asemenea pârâtul trebuie să restituie în posesiunea reclamantei imobilul dotal situat în strada Pitagora No. 11;

Considerând că în ce privește suma de 2200 lei, ce se pretinde de reclamantă ca valoare a unui imobil dotal vândut în timpul căsătoriei, din actele înfățișate se stabilește în adevăr că un loc viran situat în strada Basarab No. 97, constituit dotă reclamantei, a fost vândut în timpul căsătoriei, cu autorizațiunea justiției și prin licitație publică, iar întreg prețul de 2000 lei, a fost eliberat de tribunalul reclamantei, asistată de soțul său, pentru ca cu această sumă să se facă reparațiuni la casa aflătoare pe cel-alt imobil dotal;

Considerând că pârâtul susține că suma de 2000 lei n'a fost întrebuințată la facerea reparațiilor, ci a fost cheltuită de reclamantă; că nici reclamanta nu pretinde că s'ar fi făcut reparațiuni, dar cere menționata sumă pe motiv că pârâtul ar fi responsabil de pierderea averii dotale în timpul căsătoriei;

Considerând că de și în principiu este adevărat că soțul fiind administratorul și gardianul averii dotale nu se poate desesiza de această avere în timpul căsătoriei în favoarea soției ca și în folosul unei persoane străine și că ori ce restituire de dotă anterioară evenimentului care dă loc la această obligațiune, nu liberează pe soț, totuși, în specie nu e locul la aplicarea acestor reguli și nu se poate obliga pârâtul la restituirea sumei de 2000 lei pe câtă vreme justiția, iar nu dânsul a eliberat reclamantei menționata sumă și prin urmare nu i se mai poate impune pârâtului răspunderea unei averi ce nu a fost la dispoziția și în administrația sa; — că aceasta cu atât mai puțin că reclamanta nu numai că nu dovedește, dar nici alegă că posterior eliberării banilor de către tribunal, că i-ar fi încredințat soțului său, — că deci acest cap de cerere urmează să fie respins ca ne întemeiat;

In ceea ce privește cererea reconvențională :

Având în vedere că Alexandru Spireanu cere întâi obligarea reclamantei ca să i plătească suma de 19025 lei 41 bani valoarea construcțiilor făcute de dânsul pe imobilul dotal din strada Pitagora No 11;

Considerând că este incontestabil că soțul are dreptul de a fi despăgubit pentru îmbunătățirile aduse fondului dotal căci în această calitate dânsul este nu numai un usufructuar dar și un administrator al averii dotale și deci în rolul său de a face toate lucrările și îmbunătățirile menite a spori valoarea fondului dotal; că pretențiunile sale nu pot fi însă de cât pentru plus valuta adusă imobilului dotal, căci nu e vorba de cheltuieli de întreținere, pe cari era în drept a le face ca mandatar al soției sale și pentru care ar fi autorizat a reclama despăgubiri integrale, ci e chestiunea de construcțiuni ce au putut fi făcute numai ca girant de afaceri și pentru care nu poate reclama de cât o sumă egală cu aceea a creșterii valorii fondului dotal;

Considerând că prin expertiza efectuată în cauză nu se arată care e plus-valuta adusă imobilului dotal prin construcțiunile ce i s'au recunoscut a fi făcute de soț în timpul căsătoriei; că expertul arată însă în mod detaliat și fixează la suma de 19025 lei și 41 bani valoarea acelor construcțiuni; că tribunalul ținând seamă de această evaluare și de venitul acestor construcțiuni fixate de Administrațiunea financiară la 1200 lei anual în aprecierea sa găsește că plus-valuta adusă imobilului dotal prin construcțiunile făcute de Alexandru Spireanu în timpul căsătoriei cu reclamanta, se urcă la suma de 15000 lei și această sumă urmează a 'i fi plătită cu procente legale de la data introducerii cererii reconvenționale adică de la 7 Septembrie 1900;

Considerând că în ce privește cererea lui Spireanu de a i se recunoaște dreptul de retențiune asupra imobilului dotal până la achitarea plus-valutei adusă aceluși imobil, această cerere nu poate fi admisă, de oare-ce dreptul de retențiune asupra imobilului dotal este posibil numai atunci când e vorba de cheltueli necesare, iar nu pentru cheltueli utile făcute de soț; și această soluțiune admisă în ultimul stadiu al dreptului roman rezultă sub Codul actual din dispozițiunile art. 1253 C. civ. care permițând înstreinarea bunului dotal pentru reparațiunile indispensabile conservărei sale, oprește implicit angajamentul dotei pentru simple îmbunătățiri;—Că fără îndoială exercițiul dreptului de retențiune nu aduce înstrăinarea fondului dotal, de oare-ce nu transferă posesorului de cât dreptul de a păstra și reține fondul până la plata creanței sale, dar această oprire a imobilului dotal îl sustrage destinațiunii sale, care este de a procura cele necesare familiei și după cum veniturile imobilului dotal nu pot fi urmările de cât numai sub anumite condițiuni, tot ast-fel creditorul femeii nu 'și poate însuși folosința aceluși imobil prin exercițiul dreptului de retenție folosința care este inalienabilă ca și proprietatea însuși a fondului dotal;

Că așa fiind, cererea privitoare la dreptul de retenție urmează să fie respinsă;

Având în vedere că prin cererea reconvențională s'a mai cerut obligarea Alexandrinei Stănescu ca să plătească lui Spireanu suma de 2000 lei, reprezentând valoarea obiectelor și numerarul sustrus de ea cu ocaziunea părăsirii domiciliului conjugal;

Având în vedere că examinând acțiunea principală s'a stabilit că Alexandra Stănescu când a părăsit domiciliul soțului a luat cu ea numai un pat, așternutul său și obiecte de lingerie și chiar aceste lucruri au fost readuse soțului după reclamația adresată de acesta poliției Capitalei; că în ce privește depunerile martorilor Al. Selim și ale Frosinei Ionescu invocate de Spireanu, aceste depunerii din chiar modul cum sunt făcute nu inspiră tribunalului crezământ de veracitate și aceasta cu atât mai puțin că martorul Al. Selim este în serviciul lui Spireanu iar martora Frosina Ionescu declară între altele că n'a fost martoră în procesul de divorț urmat între părți pe când se constată că a figurat în acel proces iarăși ca martoră din partea lui Spireanu; că prin urmare și acest cap de cerere trebuie să fie respins ca ne dovedit;

Având în vedere că ambele părți sunt obligate reciproc la plata unei sume de bani urmează a se face compensație conform art. 1143 și 1145 C. civ. rămânând că în ce privește procentele la sumele respective și care urmează să curgă până la achitare să se compenseze cu ocazia executării acestei sentințe;

Pentru aceste motive, admite în parte acțiunea, etc.

(ss) Gh. V. Buzdugan, Ionescu Dolj

Observație.—În cât privește împrejurările care aduc restituirea dotei și condițiile în care ea se restituie, veți t. VIII a Coment. noastre, p. 415

urm., iar în cât privește cheltuelile la care bărbatul are drept pentru îmbunătățirile aduse fondului dotal, veți același tom., p. 442 urm.

Este admis, în această din urmă privință, că imobilul dotal trebuie să se restituie cu toate creșterile și îmbunătățirile ce a primit, fie prin un eveniment al naturii, de exemplu: prin aluviune, fie prin mâna omului, rămânând însă ca bărbatul să fie despăgubit, de femeie, de toate cheltuelile făcute în privința reparațiilor *necesare*, iar a acelor *utile*, numai în limitele plus-valutei adusă fondului.

Cât pentru înfrumusețările sau cheltuelile voluptuoare făcute de bărbat, el nu are, în principiu, drept la nici-o despăgubire, putând numai să le rădice, dacă aceasta se poate face fără stricăciune, *sine detrimento rei* (art. 539), și dacă femeia nu preferă să le păstreze, plătindu-le bărbatului (L. 9, Dig., *De impensis in res dotales factis*, 25. 1). (Veți tomul cit., p. 443 și t. VII, p. 280, 281, *ad notam*).

Codul portughez din 1867 este formal în această privință. Art. 1163 din acest Cod dispune, în adevăr, că bărbatul său moștenitorii lui au dreptul de a fi despăgubiți de îmbunătățirile necesare sau utile aduse fondului dotal, *însă numai până la concurența plus-valutei dobândite de imobil în momentul restituirei*. De și legea noastră, ca și cea franceză, este mută în această privință, totuși se admite, prin aplicarea regulilor de la usufruct, că bărbatul nu trebuie să fie despăgubit în privința cheltuelilor *utile*, de cât până la concurența plus-valutei adusă imobilului.

Se controversează însă chestiunea de a se ști dacă bărbatul are, sau nu, dreptul de a reține fondul dotal până la plata cheltuelilor ce i se cuvin. După părerea noastră, dreptul de retenție este inadmisibil, pentru că acest drept excepțional nu poate fi exercitat de cât în casurile în care legea îl conferă anume. Or, nici un text nu-l conferă în specie bărbatului. (Veți t. VIII a Coment. noastre p. 443, 444, și t. VII, p. 281 nota *in fine*. Mai veți asupra acestei controverse și C. Nacu, III, p. 149).

Tot controversată este și chestiunea de a se ști dacă construcțiile făcute de bărbat, pe fondul dotal, sunt, sau nu dotale. (Veți t. VIII a Coment. noastre p. 147, 148 și p. 443, nota 1).

Părerea generală este că ele devin dotale și că bărbatul nu dobândește un drept de coproprietate asupra imobilului pe care el a făcut construcțiuni. C. Iași, *Curierul judiciar* din 1904, No. 9. *Contra*: Cas. Palermo, Sirey, 92. 4. 33.

D. Alexandresco

JUDECATORIA OCOLULUI T.-SEVERIN

Audiența din 25 Noembrie 1904

Iorgu Jocea cu Epitropia bisericilor din suburbia Cerneșul

Cartea de judecată No. 1460

Locațiune.—Noua lege a proprietarilor. — Executare saŭ expulsare nefondată. — Neuzare de calea apelului din partea chiriașului.—Despăgubiri.—Dreptul chiriașului de a le reclama pe calea principală. — (Art. 19 din noua lege a proprietarilor).

Autoritatea lucrului judecat.—Elemente.—Lipsa identității de cauză.—(Art. 1201 Cod civil).

1) Asemănat art. 19 din noua lege a proprietarilor, locatarul și ori-ce persoană care s'ar găsi păgubită printr-o executare saŭ expulsare nefondată, cerute și obținute de proprietar, dacă nu a uzat de calea apelului saŭ a contestațiunii, este în drept a reclama de la acesta, pe cale principală, despăgubirile ce i se cuvin.

2) Pentru a se putea invoca autoritatea lucrului judecat, trebuie să fie o hotărâre judecătorească, pronunțată în mod definitiv, între aceleași părți, asupra aceleiași obiect și având aceiași cauză.

Ast-fel o hotărâre ce acordă daune-interese din cauza resilierii unui contract de închiriere nu poate fi invocată ca lucru judecat într-o cerere de daune interese făcută între aceleași părți, bazată pe nefundarea cererii de a fi chiriașul obligat la plata unor chirii pe un titlu, inexistent, întru cât între aceste două cereri nu există identitate de cauză.

Judecata :

Asupra acțiunii făcută de Iorgu Jocea contra Epitropiei bisericilor din suburbia Cerneșul, orașul T.-Severin, reprezentată prin preotul M. Cârstea și Vasile Zeromu prin petițiunea înregistrată la No. 19193 din 29 Septembrie 1904, prin care cere ca numita Epitropie să fie obligată a-î plăti ca daune interese suma de 500 cu dobândă și spese ;

Având în vedere că din actele din dosar și concluziunile părților se constată în fapt următoarele :

În anul 1898 Octombrie 7 intervine între Epitropia din suburbia Cerneșul și Iorgu Jocea un contract de arendare, autentificat de judecătoria ocolului T.-Severin sub No. 220 din 1898, prin care menționata Epitropie arendează lui Iorgu Jocea una Moară proprietatea bisericeii Sfintei Treime numită «Popa Ghenadie», situată în Cerneșul pe apa fântînilor, pe termen de cinci ani. Însă, din cauza unui proces pendinte între această Epitropie și un oare-care Mihalache Mănescu proprietarul unei Morii, situată în apropiere de moara bisericeii Sfintei Treime, pentru faptul că Mănescu nu voia să curețe eruga dintre aceste două Morii, Iorgu Jocea chiamă în judecata acestei judecătoria pe Epitropia bisericilor din Cerneșul ca față de dânsa să se declare resiliat suszisul contract, cerând și daune. Și judecătoria ocolului T.-Severin prin cartea de judecată No. 637 din 13 Maiu 1903, admite în parte acțiunea lui Iorgu Jocea, declarând resiliat contractul de arendare și-î acordă și suma de 50 lei ca daune plus spese ;

Această carte rămâne definitivă și se investește cu formula executorie. După un timp oare care Epitropia bisericilor din suburbia Cerneșul în baza sus zisului contract, care se declarase resiliat, conform noiei legi a proprietarilor obține în camera de consiliu a judecătoria ocolului T.-Severin cărțile de judecată No. 901 și

904 din 30 Iunie 1903 și 7 Iunie 1904 iar la 11 Noembrie 1904 obține și cartea de judecată No. 1534 din 1894 prin care Jocea era obligat și executat la plata arenzilor pe timpul prevăzut în suszisul contract. Așa că în urma acestor cărți judecătorești, Iorgu Jocea, care nu uzase de căile de atac date de noua lege a proprietarilor, pornește acțiunea de față conform art. 19 din noua lege a proprietarilor ;

Având în vedere că obiectul cererii de față consistă într-o sumă de bani cu titlu de daune, din cauză că Epitropia din suburbia Cerneșul a obținut conform noiei legi a proprietarilor contra lui Iorgu Jocea o executare nefondată ;

Având în vedere că contractul de arendare intervenit între zisa Epitropie și Iorgu Jocea autentificat de jud. Ocol. Severin la No. 220 din 1898, pe basa căruia zisa Epitropie a avut câștig de cauză, prin cărțile de judecată mai sus arătate, se constată că a fost declarat resiliat prin cartea de judecată a ocolului Severin No. 637 din 13 Maiu 1903 ;

Având în vedere că prelinsul locatar Jocea contra acestor trei cărți judecătorești nu a uzat nici de calea apelului conform art. 12, nici de cea a contestațiunii conform art. 13 din noua lege a proprietarilor ;

Având în vedere că conform art. 19 din zisa lege, locatarul și ori-ce persoană care s'ar găsi păgubită prin o executare cerută, saŭ expulsare nefondată și obținută de proprietar, dacă nu a uzat de calea apelului saŭ a contestațiunii, este în drept a reclama de la acesta pe cale principală despăgubirile ce i se cuvin. Ast-fel că, calea aleasă de reclamantul de față este admisibilă și cată decî e evalua pagubile suferite ;

Având în vedere obiecțiunea Epitropiei bisericilor din suburbia Cerneșul că în speță s'a mai acordat daune lui Iorgu Jocea prin cartea de judecată a ocolului Severin No. 637 din 13 Maiu 1903, și decî e lucru judecat ;

Considerând că pentru a se invoca autoritatea lucrului judecat, trebuie să fie o hotărâre judecătorească, pronunțată în mod definitiv, între aceleași părți, asupra aceleiași obiect și având aceiași cauză ;

Considerând că în speță, în ce privește identitate de părți și obiect este aceiași, însă în ce privește identitate de cauză nu este aceiași, căci la cererea și acordarea daunelor în sumă de lei 50 prin cartea de judecată No. 637 din 13 Maiu 1903, cauza cererii daunelor era resilierea contractului de arendare intervenit între Epitropie și Iorgu Jocea, pe când cauza cererii daunelor prin acțiunea de față este nefundarea cererii de a fi obligat la plata unor chirii, pe un titlu inexistent ; că dar ne fiind aceiași cauză nu se poate opune lui Iorgu Jocea autoritatea lucrului judecat ;

Având în vedere și ultimele dispoziții din art. 19 din noua lege a proprietarilor și constatând din actele aflate la dosar că Iorgu Jocea este în termen de a face acțiunea de față și decî urmează a se admite acțiunea ca fundată în parte ;

Pentru aceste motive, admite în parte acțiunea, etc.

Judecător (s) Ar. Marinescu.

Grefier (s) I. Filimon.

Resumat de Jurisprudență belgiană

in

Materie de drept civil

Drepturi succesoriale. — Revelarea lor de o a treia persoană.—Validitatea unei atare convenții.

Revelarea drepturilor succesoriale, făcută unei persoane, care nu avea cunoștință despre existența unor asemenea drepturi în favoarea sa, poate face obiectul unei convenții valide (C. Liège, 12 Decembrie 1902, Pasicrisie belge, 1903. 2. 206).

Notă.—Atât doctrina cât și jurisprudența sunt unanime pentru a decide că revelatorul unei moșteniri este în drept a cere de la moștenitorul pe care l'a deșteptat asupra drepturilor sale, suma făgăduită, sau chiar o parte oare-care din moștenire, dacă aceasta a fost convenția părților, pentru cheltuelile făcute de dînsul și pentru folosul real adus moștenitorului necunoscător al drepturilor sale. Numai atunci convenția ar fi nulă, pentru lipsă de obiect, când moștenitorul avea cunoștință despre dreptul său, și agentul de afaceri nu i-a revelat în realitate nici un secret. Veți D. Alexandresco, *Dreptul civil român*, t. V, p. 150, text și nota 6. Veți asupra acestei materii, Thiroux, *Des chercheurs de successions*, monografie publicată în *Revue pratique*, anul 1867, t. 23, p. 357—376. — Asemenea convenții se consideră de doctrină și de jurisprudență ca contracte nenumite. Veți D. Alexandresco, t. V, p. 19, nota 4. Cpr. Baudry et Barde, *Oblig.*, I, 20.

(N. R.)

Jocuri de noroc.—Exploatarea unei case de asemenea jocuri.—Convenție ilicită.—(Art. 966).

Convenția care are de scop unic exploatarea unor jocuri de noroc sau de hazard, se întemeiază pe o cauză ilicită, și ca atare, nu poate produce nici un efect. (Cas. belg., 20 Maiu 1902, Pasicrisie belge, 1903. 1. 275).

(Din *Revue trimestrielle de dr. civil*, III, anul 1904, p. 306).

Notă.—Doctrină și jurisprudență constantă. Veți D. Alexandresco, *op cit.*, t. V, pag. 146. Aceiași soluție este admisă în privința exploatarei unei case de toleranță. Veți același autor, t. V, pag. 145, text și nota 3. Cpr. și C. din Angers, *Curierul Judiciar*, din 1897, No. 29, p. 231.

(N. R.)

INFORMAȚIUNI

In curînd vom începe a publica continuarea importantului studiu asupra «Contractului de Contract» al distinsului nostru colaborator d-l V. Dimitriu, profesor de drept comercial la Facultatea de Drept din Iași.

— x —

Anunțăm că **Tabla** de materii a *Curierului Judiciar* pe anul trecut, din diferite împrejurări independente de voința noastră, n'a putut fi încă gata. Până la finele lunii însă va fi complet gata și se va distribui tutulor abonaților ce se vor găsi la corent cu plata abonamentelor.

Rugăm pe d-nii abonați, cărora le cerem scuze pentru întârziere, să nu și dea la legat colecțiunea până ce nu vor primi această tablă care, ca și precedentele, să știe cât e de utilă fiind întocmită pe materii în mod analitic și alfabetic cum și pe articole de legi și regulamente, ceea ce înlesnește foarte mult cercetarea colecții.

— x —

A apărut: Partea II, vol. VIII a *Comentariilor de Drept civil român* (26 coale tipar) de d-l

D. Alexandresco

PREȚUL 8 LEL. Această parte cuprinde *Contractul de Vânzare* și se va lega cu partea I care are «Contractul de căsătorie». Tabla de materii se află atașată la finele broșurei aceștia. Titlul vol. care se află la începutul broșurei se va lua și pune la începutul volumului VIII. *Prețul întregului vol. (p. I și II)* este de 18 LEL. De vânzare la redacția acestui ziar, Calea Rahovei No. 5, de unde se pot procura și volumele anterioare cum și ori-ce alte cărți de drept române și streine.

A apărut, în editura «*Curierului Judiciar*»: *Studiu de procedură civilă: Executarea silită asupra imobilelor*, format 8° având 684 pagine, de d-l

NICOLAE LUCA

Fost magistrat, avocat

CU O PREFĂȚĂ

de

D. ALEXANDRESCO

De vânzare numai la Redacția «*Curierul Judiciar*» 5 Calea Rahovei 5, București. Prețul 7 lei broșat; 8.50 legat în pânză peste tol și 9.50 legat în piele la cotor, elegant pentru bibliotecă. Numele fie-cărui cumpărător se va imprima gratis, cu litere de aur, pe cotorul volumului ce va cumpăra.

— x —

A apărut **Colecțiunea de legi financiare**, adnotate cu jurisprudența până la zi a Inaltei Curți de casație, lucrare datorită d-lui G. Bădulescu, Grefier la Inalta Curte de casație. Prețul unui exemplar coprinzând 46 coale tipar, este de lei 6 pe hârtie obișnuită și lei 7 pe hârtie velină. Pentru cele legate în pânză se adaugă lei 1.50, iar în piele elegant și cu numele cumpărătorului lei 2.50. Comandele se primesc la autor și la Redacția acestui ziar, București, Calea Rahovei 5, de unde se expediază contra valoare: mandat poștal sau ramburs. *Porto privește pe cumpărător.*